

2. Шестоपालюк О. В. Інноваційні моделі навчання в діяльності вищих навчальних закладів / О. В. Шестоपालюк // Теорія і практика управління соціальними системами. – № 3. – 2013. – С. 118–124.
3. About the UT [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Університету Твенте. – Режим доступу: <https://www.utwente.nl/en/organization/about/>. – Назва з екрана.

ПІДГОТОВКА ІННОВАТОРІВ ЗА УЧАСТІ ІНСТИТУТІВ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІД ВПЛИВОМ КОЛАБОРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Н. М. Краус, к. е. н., доцент;

К. М. Краус, к. е. н., ст. викладач

Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

Унікальні навички і здатність людини адаптувати їх до мінливого середовища, стають сьогодні ключовим виробничим ресурсом. Інвестиції в інтелектуальний капітал перетворюються в ефективний спосіб розміщення ресурсів. Умовою реалізації стратегічних задач, що стоять перед економікою країни на етапі формування інноваційно-орієнтованої економіки є розвиток освіти.

Досягнення в галузі освіти й науки визначають динаміку економічного росту, рівень розвитку інститутів інноваційної економіки і галузей народного господарства, а також місце України у світовому співтоваристві, інноваційній глобалізації.

Пріоритетним нині для управління інноваційною діяльністю в навчальних закладах є реалізація принципу інноваційності, що передбачає наявність у керівників ВНЗ спрямованості на оновлення освітнього процесу шляхом застосування освітніх інновацій. Забезпечується цей принцип організаційно-управлінськими, фінансово-економічними і психолого-педагогічними змінами.

До організаційно-управлінських змін в управлінні ВНЗ, що виникають внаслідок інноваційної діяльності, належать: проектно-інноваційна модель управління, в якій керівник ВНЗ підтримує діяльність авторів і учасників інноваційних проектів, що здійснюються на різних етапах інноваційного процесу в освіт-

ньому закладі; економічне стимулювання педагогів-новаторів; використання надбань світової науки та техніки в галузі освіти.

Одним із методів управління стратегічним розвитком системи вищої освіти повинно бути створення організаційно-економічних регуляторів активізації інвестиційної діяльності у сфері освіти. Для довготермінового розвитку має бути здійснена інноваційно-технологічна модернізація потенціалу вищої школи.

Потрібно відпрацювати ефективну взаємодію у ланцюгу «освіта – бізнес – інноваційна діяльність» та надання професійних консультацій шляхом налагодження чіткої організації «вузи – наукові дослідження – виробництво». Разом з тим, потрібно й надалі дотримуватися концепції «інноваційного трикутника», суть якої полягає у швидкому та успішному запровадженні проривних інновацій в промисловості і вимагає співпраці трьох різних суб'єктів: споживач, розробник, винахідник. Основна мета такої співпраці – активізація інноваційної діяльності випускників.

На нашу думку, інститути освіти та інтелектуального капіталу є фундаментом розвитку інноваційної економіки, тоді як інститут людського капіталу є його ядром. Та країна, уряд якої «робить ставку» на якісну, гарну освіту і кваліфікованих людей – країна з інноваційною економікою, високотехнологічним майбутнім.

Варіантами підготовки інноваторів можуть бути: відбір абітурієнтів на базі науково-технічних гуртків і центрів, конкурсів й олімпіад з наступним розвитком талантів і навчанням їх інноваційної та дослідної діяльності; курси підвищення кваліфікації; обмін досвідом всередині університетських кластерів.

Реалізація обраного країною інноваційного шляху розвитку потребує вирішення проблеми підготовки кадрів з якісною кваліфікацією. Готуючи спеціаліста-інноватора, на «виході» ми маємо отримати інноватора з такими характеристиками: креативність, із розвинутою інтуїцією, здатністю до ризику; цілеспрямованість в досягненні поставлених цілей, працелюбність, комунікабельність, з прагненням до пізнання; здатність представляти результати виконаної роботи та захистити їх; здатність

виділяти ключові переваги інноваційного проекту, що просувається на ринок; здатність ефективно вирішувати науково-технічні проблеми, що виникають; володіння сучасними формами організації й управління інноваційною діяльністю.

Таким чином, розвиток вищої освіти України потрібно розглядати, як пріоритет державної політики, а у практиці сучасного бізнесу – як ключовий фактор конкурентоспроможності на ринку інновацій. Це спричинено тим, що система вищої освіти формує інноваційний потенціал економіки і бере безпосередню участь в інноваційному процесі країни та за її межами. Інноваційні науково-виробничі комплекси на базі провідних ВНЗ України разом із інфраструктурними об'єктами навколо них, налагодженими зв'язками з бізнесовими структурами та науково-дослідними університетами дозволять забезпечити високу якість підготовки фахівців у сфері наукової й інноваційної діяльності.

В основі цих зв'язків має лежати колаборація, партнерство влади, науки і бізнесу, що дасть змогу напрацьовувати досвід, отримувати доступ до найбільш цікавих і перспективних технологій та напрацювань, запускати інноваційні проекти.

НАВЧАЛЬНО-МЕТОДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ

Л. М. Копанцева, асистент

Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

Навчально-методичне забезпечення навчального процесу є важливою та необхідною умовою якісного засвоєння програм підготовки фахівців і включає:

- навчально-організаційні документи деканату і кафедр;
- навчально-методичну документацію з напряму (спеціальності);
- навчально-методичну документацію з кожної дисципліни;
- інформаційне забезпечення навчального процесу (підручники і навчальні посібники, дидактичні матеріали, наочні посібники, комп'ютерні програми з навчальних дисципліни тощо).